

De haatlijst

De haatlijst

Raniyah Khan

Maandag, 02/09

Vandaag was het de eerste schooldag. Ik ging naar het tweede middelbaar. Ik kwam aan op de H-speelplaats en het was één grote chaos daar. De kinderen van de basisschool waren daar en ik liep snel tussen al die kinderen. Uiteindelijk ging ik op een bankje zitten. Na een tijdje kwam mijn vriendin Janne en we gaven elkaar een knuffel. “Hoe was je vakantie?”, vroeg ik.

“Leuk.”

“Cool, mijn vakantie was ook leuk.”

“Ja, je foto’s waren echt mooi.”

“Dankje.”

We bleven nog even praten. Daarna zei één van de leerkrachten dat we naar de A-speelplaats moesten gaan en daar hield de directeur een speech. Na de speech gingen we in de rij staan bij onze titularis en dan gingen alle tweedegaars naar het park.

Toen we daar aankwamen, legden we onze boekentas opzij en iedereen moest een stoel pakken van het gebouw. We moesten de stoelen op één rij zetten en iedereen moest daarop staan. Eerst moesten we op alfabetische volgorde van

onze voornamen staan. We mochten niet af te stoelen gaan. Daarna moesten wij op leeftijd (of eigenlijk... wanneer je jarig bent) staan. Soms viel je bijna van een stoel af. Dat maakte het spel dus moeilijker.

Na een paar keer spelen moesten we een kring maken en gaan zitten op de stoelen om “citroen citroen” te spelen. Daarna speelden wij oorlogsbal. Ten slotte gingen we in de kring zitten en de titularis stelde ons een paar vragen. Over onze klas, bijvoorbeeld. Na de pauze, wanneer we ook ons tussendoortje mogen eten, speelden we een spel met het hele tweede middelbaar.

Toen we van het park op school aankwamen, hadden de eerstejaars nu lunchpauze en hadden wij eerst speeltijd. Ik praatte met Janne en nog een meisje van Janne's basisschool. Na een tijdje mochten we eindelijk naar de refter. We gingen onze plaatsen kiezen. Alle meisjes en één jongen gingen aan één tafel zitten, maar Janne en ik gingen aan de andere tafel zitten en de rest van de jongens gingen naast ons zitten. Wij tweeën zaten een beetje alleen, zeg maar. Na het eten hadden we nog even tijd, dus Janne en ik gingen

naar de A-speelplaats. En toen kwam Lana ineens naar mij toegerend om me een knuffel te geven. Lana zat één jaar bij mij in de kleuterklas en toen waren we vriendinnen geworden. Toen ik naar het eerste leerjaar ging, moest Lana nog een jaartje kleuterklas doen. En toen zij naar het eerste leerjaar ging, verhuisde zij naar een andere school. En nu zit zij bij mij op dezelfde school. Niet in dezelfde klas, natuurlijk. Lana ging na eventjes praten weg en wij tweeën gingen op een bankje zitten.

Onze titularis bracht ons naar onze nieuwe thuislokaal. Toen ze de deur opendeed, zagen wij iets schokkends: Daar lag Nand, roerloos op de grond. Eerst dachten we dat hij ziek was, aangezien hij vandaag niet kwam opdagen. Maar nee, hij lag daar gewoon. Al die tijd zat hij in deze klaslokaal. Zou hij al dood zijn? Vraag me niet hoe hij is binnen gekomen. Ik zag dat hij een potje vasthield en alle pillen lagen op de grond. Er kwam schuim uit zijn mond en er lag een halfvolle fles water op de tafel. Iedereen stond daar stil, zonder een woord uit te brengen. Onze titularis bracht ons terug naar de realiteit door te

knippen met haar vingers. Ze gaf ons de opdracht om naar de speelplaats te gaan terwijl zij de directeur ging verwittigen.

Toen we buiten waren, begon iedereen te praten over daarnet en sommigen begonnen zelfs uit schrik te wenen. De directeur belde de politie en even later kwam er een politiewagen op onze speelplaats opgereden. Twee politiemannen stapten uit en renden met onze titularis naar boven.

Na een lange tijd kwamen ze terug naar beneden. “Luister, jongens en meisjes”, zei één van de politiemannen. “We hebben het lokaal onderzocht, en het is duidelijk dat jullie klasgenootje zichzelf heeft vergiftigd. Hij zal meegenomen worden door de ambulance. We hopen dat het goed komt met hem.”

“Waarom zou Nand opeens een zelfmoordpoging willen proberen?”, vroeg Janne gechoqueerd terwijl wij naar buiten liepen. “Hij was vorig jaar zo gelukkig hier!”

“Tja.. ik zou het ook niet weten. Misschien hadden we over het hoofd gezien dat hij depressief is.”

Ik hoorde het schuldgevoel in haar gezucht. Ik begon me ook schuldig te voelen.

“Dat zou kunnen.”

“Nand zou toch niet vermoord zijn?”

“Nee Raniyah, je zag toch die pillen? Nand heeft duidelijk een overdosis pillen genomen en zichzelf vergiftigd.”

“Ja Janne, je hebt toch wel gelijk.”

“Ik hoop dat dit nooit meer gebeurt.”

“Ik ook niet.”

“Zouden ze een aandenkings moment houden op school?”

“Ik weet het niet. Misschien wel.”

“Hoe dan ook, ik moet nu naar huis. Ik moet echt bijkomen van dit. Ik zie je morgen.”

“Oké, tot morgen.”

Janne liep weg. Ik keek nog één keer naar de politiemannen, die met de directeur stonden te praten, en vertrok.

Dinsdag, 03/09

Ik kwam op school aan en ging meteen naar de A-speelplaats. Ik zag Janne aankomen en we begonnen te praten over gisteren.

“Wat erg dat het gisteren zo moest eindigen”, zei Janne treurig.

“Ja.. het is heel jammer dat het zo moest gebeuren.”

“Ik wou dat depressie nooit bestond.”

“Ja, ik ook”, zei ik al zuchtend.

We zaten nog even te praten totdat de bel ging. Onze eerste echte schooldag ging beginnen...

We hadden studie voor Latijn, want onze lerares was afwezig. We moesten per twee een tekst vertalen, dus Janne kwam naast me zitten. Het was niet zo makkelijk. Sommige woordjes moesten we gaan opzoeken in onze woordenlijst, maar het ging voor de rest wel oké.

Toen het eindelijk voorbij was, gingen we naar onze thuislokaal. We hadden Nederlands, en onze lerares scheen super leuk te zijn! We begonnen te praten over Netflix, maar ik had zelf geen Netflix. We praatten ook over onze hobbies. We hebben

dus niet echt les gehad, zeg maar. Helaas, voor ik het wist, was het gedaan.

Het is pauze. We stonden op de speelplaats gewoon te doen wat we gewoon waren. Ik praatte met Janne en at mijn fruit op. Ik dacht nog steeds aan gisteren. Iedereen was nog steeds geschrokken. De hele klas zat nog altijd over gisteren te praten. Ze zaten zelfs de vreemdste dingen te bedenken waarom hij het deed. Sommigen zeiden zelfs dat hij misschien een prank aan het uithalen was. Dat vond ik de gekste reden van alle redenen die ze bedachten.

Toen we geschiedenis hadden, begon onze leraar alles te vertellen over wat hij verwacht, hoe we moesten studeren, over hoe het allemaal werkt,... Het was gewoon allemaal uitleg.

Daarna hadden wij Frans. Onze titularis geeft Frans, dus we wisten al wie ze was. Zij deelde ons dingen uit voor haar vak. Ze vertelde ons alles wat we moesten weten. Daarna haalden zij de strookjes op die we tegen vandaag moesten afgeven. Dan was het eigenlijk al voorbij.

We gingen zaten te praten op het bankje. Even later kwam Lana bij ons zitten.

“Ik vind het zo erg wat er gisteren gebeurd is met jullie klasgenoot”, zei ze.

“Ja, wij ook”, zei ik.

“Ik hoop dat jullie het niet nog een keer meemaken.”

“Ja..”

“Weten jullie hoe hij binnengekomen is?”

“Nee, jammer genoeg niet.”

“Ik bedoel... ik snap eigenlijk wel dat hij het wou doen wanneer niemand hem kan zien. Was hij eigenlijk zo ongelukkig?”

“Nee, hij was juist heel gelukkig! Of eigenlijk... dat is wat we zagen.”

“Ik voel me nu zo schuldig dat we niet hebben gezien dat hij zo depressief was”, zei Janne triestig.

“Ik ook”, zei ik.

“Ik begrijp het... ik zou het ook niet leuk vinden dat niemand zou merken dat ik depressief ben.”

“Ik ook niet”, zei Janne.

“Eigenlijk.. snap ik dat het niet zo makkelijk is om er echt over te praten. Ik zou het waarschijnlijk ook verborgen hebben.”

“Ja, je hebt een punt”, zei ik.

“Hoe dan ook, we moeten gaan eten”, zei Janne.

“Oké dan”, zei Lana. “Dag!”

“Doei”, zei ik.

Janne en ik legden onze boekentas op de rek en we pakten onze brooddoos en waterfles.

Voor ik het wist ging de bel. We hadden twee lesuren techniek. Dit jaar hebben twee klassen op dezelfde moment techniek.

We werden in drie groepen verdeeld. Er waren drie leerkrachten voor techniek. Jammer genoeg zaten Janne en ik niet samen. We werden in groepjes verdeeld. Ik zat bij Imad, Mohamad, Manar, Tiana en Ramy. De rest kwamen uit de andere klas. We moesten samen een waterraket bouwen. Vandaag was het gewoon uitleg, maar volgende week gaan we eraan beginnen.

Dan hadden wij onze eerste les Engels. Onze lerares legde eerst alles uit aan ons over de lessen en daarna speelden we een spelletje om onszelf voor te stellen. Dat deden sommige leerkrachten die nieuw waren voor ons, die we dus nooit gehad hebben. Daarna was de dag voorbij!

Woensdag, 04/09

Het was wel koud vandaag. Ik dacht weer eventjes over eergisteren, want vandaag gingen we een aandenking houden voor Nand.

Toen de bel ging, gingen wij in de rij staan wachten totdat onze lerares Nederlands ons kwam halen. We liepen naar boven, hingen onze jassen op, en gingen naar binnen. Onze lerares zei dat we een tekening moesten maken voor de aandenking. We kregen een blad papier en begonnen iets te tekenen. Ik wist niet precies wat ik moest tekenen. Even later besloot ik om de hemel te tekenen. En het grasveld, vol met bloemen. We moesten iets schrijven, dus ik schreef iets van het bord. De lerares liet enkele voorbeelden op het Digibord zien, zodat we een idee kregen wat we konden schrijven. Na dat iedereen klaar was, gaven we ze aan onze lerares en we hielden een gesprekje.

Daarna hadden wij studie van Latijn. We moesten de vertaling afmaken waar we gisteren mee begonnen waren. Janne en ik openden onze boek en we gingen verder met waar we waren gebleven. Wij zaten vooraan in de klas, want we

wouden niet in de buurt van de kinderen van de andere klas en ook een deel van de onze zitten. Ze maakten nogal veel lawaai. Niet zo fijn denk ik voor de leerkracht die toezicht hield. De bel ging toen we net klaar waren.

Het is speeltijd. Het moment van Nands aandenking. Heel de school stonden op de A-speelplaats. Onze klas stond helemaal vooraan, want we waren zijn klasgenoten. Nands foto hing aan een kader. Daarnaast zat een doos met onze tekeningen. Zijn familie was er ook bij. De directeur hield een mooie speech. Iedereen werd er stil van. Later werd de stilte verbroken door de bel. We gingen naar onze rij.

We hadden eerst wiskunde. Onze allereerste les. Onze lerares legde uit hoe alles werkte. Daarna kregen we een paar oefeningen over de leerstof die we vorig jaar hadden geleerd.

Toen het gedaan was, pakten we snel onze spullen en we gingen naar de geschiedenislokaal. We kregen nog een beetje uitleg en wat herhaling van vorig jaar. Over de domeinen en

deeldomeinen. We kregen ook een opdracht erbij. De bel ging toen we aan het verbeteren waren. De leerkracht zei dat we de volgende les wel zullen verder gaan. We pakten onze spullen en gingen weg.

Eenmaal toen ik thuis was pakte ik mijn boekentas uit. Gelukkig hadden wij geen huiswerk, dus ik opende mijn Ipad. Ik bekeek het nieuws en zag iets schokkends.

“Meisje vermist”

Ik opende het en las het artikel.

“De 13-jarige Selia Brenninkmeijer werd gisterenavond als vermist opgegeven. Zij zou normaal gezien na school terug moeten zijn, maar zij is nooit thuis gekomen. Selia heeft niks laten weten aan haar ouders. De politie start nu een onderzoek.”

Ik las het bericht verder. Waar zij het laats gezien was, hoe zij eruit ziet,...

Ik was in shock toen ik dat las. Selia is vermist!? Is ze gekidnapt? Ze zou toch ook niet zelfmoord hebben gepleegd? Of zou iemand haar vermoord hebben?

Donderdag, 05/09

Ik zat ergens waar niemand me kon zien. Ik zag haar liggen, zonder dat ze ook maar een beetje bewoog. Ik voelde aan haar pols. Geen hartslag, dus ze is dood.

Ik kwam aan op school. Ik hoopte eigenlijk dat ik Selia zal zien vandaag, maar natuurlijk was ze nergens te bekennen. We waren geen vriendinnen, maar ze is echt heel aardig. Ze is ook super vrolijk. Dat is wat ik zo leuk vond aan haar.

Nu hadden wij Frans. Toen we gingen zitten, zei onze titularis dat Selia vermist was. Sommigen wisten het al, en de anderen waren helemaal in shock. Ze zei dat de politie nu op zoek is naar haar, en dat ze hoopt dat ze zo snel mogelijk teruggevonden zal zijn. Dat hoopten wij ook, natuurlijk.

Na de les Frans hadden wij godsdienst. Onze allereerste les godsdienst. We hadden dezelfde lerares al vorig jaar, dus ze kende ons al. Ze legde uit dat ze volgend jaar op pensioen gaat en wat we dit jaar allemaal gaan leren. Alle thema's leken